

OVAJ ORFEJ

Proleće bez hodajućih zidova, put neistražen
ničijom zenicom, smokva nedotaknuta željom,
a ja je dotičem kao prvi put,
gde ču sesti da započnem pesmu.

Ono tama je gde sam ti pustio ruku, ono tama je
gde su bogovi sred sladostrasne mržnje ulili
drugu smrt u tvoju glinu, a prvu u moje klijalo srce
kô bršljan u kaolinu, ono tama je višeg uma,
a ja sam daleko od toga da rađam misli,
i oboje smo ostali žrtve koje ponor lako domisli,
pesma za mrtve, pesma za ljubavnike, pesma
za moju mrtvu drugost. Proleće bez svake zidanice
posle tebe stvorene, da bude žena. Put van svake granice
koja je osećajem krivice otvorena. Smokva u pamćenju
mita, smokva sred mojih grudi, u plodu o tvom uhu,
a ja ga dotičem u sećanju kao prvi put,
gde ču sesti da započnem pesmu?

Ono žilice su moje krvi što sam ti spustio oko vrata,
ono niti su za ovu liru i ne traže opravdanja na gozbi,
i pevam dušu da ponovo uleti u ovu glinu, tražim
tvoju drugu smrt da se preobrazi pesma za mrtve
u melodiju kosmosa, bezvremenog kruženja planeta,
pevam da se vratimo iz onog sveta pre ekrana,
globalne elektronske mreže, i iz onog što nas mitom veže,
u prvi život i prvu ljubav, pesma za moje uzaludne slike.

Proleće posle svih ratova,
svakog verovanja,
svake filozofije.

Put pred mnom, sazdan od prašine i entropije.
Smokva u srži otrovana i jeziku tuđa, smokva u tvojim
dalekim očima seni, gde li počivamo, još neopevani,

još nedorečeni? A ja reči dotičem kao prvi put,
gde ču sesti da oplačem pesmu?
Ono je moja glina na svakom groblju, bedem ruine,
prašina za tvoje staklene satove, ono je naša igra
u vetu vremena. Što je nama oduzeto negde je
sred slemena svilo gnezdo i položilo tvoja semena
u tuđe tle i moje suze u temelj varljive sreće.
Naše slike neko drugi fotografise, i naša priča
van ove pesme više ne postoji. Ponor mi i dalje
cigle i sudbinu kroji, kroz smeh sa ekrana.
A ja se još jedva tvog skuta dotičem u dodiru,
i sve što imam jeste osećaj svile i oblaka.
Gde ču sesti da zaspim u pesmi.

TRI RITORNELE

(Pre)trajanje

Spekulišem – telo kreira zidove
sobe pamte nečije odsustvo
plafon odmerava udaljenost od zemlje
i smeje se ispruženim dlanovima
kao da ih je rodio.
Prostorije me ne uče da se uspravljam
iskriviljenje kičme nije smrt
već ispitivanje nagona za ostajanjem.
Ta bitka ispod zidova
kao jedina sigurnost ako dođe do onog sutra
urla pod daskama i svlači me
u donji deo tela od zemlje.
Ne ličim li ti, pretpostavljam,
na okaljanog Orfeja koji ne zna kuda se
uputio kada se konačno otvorila pukotina
koji hoda na ivici razuma
koji ropče i duva u prste
koji izbjiga iz cigala svakog jutra
okreće se u svim pravcima sveta
i leže pokraj izbezumljene snom?
Tela kreiraju zidove

rodićeš mi prste do tavanice
ljuljaćeš mi ram odsutne ljubavi
godinama nećemo pevati nikome
ako dođe do onog sutra
okačićemo sve deliće prošlosti
ispod kreveta
i zaspasti, bezumni, ispod zemlje.

Rođenje

Znam – blato i nebo, majka i otac
leglo posteljice i leglo životinjstva
put je kroz zidove, iz potpornog ponora
nad kojim je opna, uvek krvava,
od ljudski i minerala, „od sna“ čujem,
ka središtu vira koji usisava bez ostatka
kosti i želje, ljubav i meso
To nije smrt, telo nadgrađuje telo
zidaj me zidaj, već ti je vreme ocrtalo
srebrne niti, zemljo svih organa,
zidaj me zidaj, zadoj me žilicama svih iluzija
položi me u ljušturu pod lampom
u ciglu svoje buduće suštine,
zasmej me zasmej, grubo, bezvremenim Graditelju
zaspi mi usta kamenjem,
udari temelj među vilice, i slanom vodom
nalij klicu tvoje savršene tvrđave
prve među mnogima koje postaju da ostanu
Kosti i želje, telo nadgrađuje telo
u mračnom hodniku okrenuću se jednom
to nije život, okameniće me
u ponoru, ka svetlosti
izleteće kamen i neće biti temeljac
biće plod zidova i oruđe za razbijanje stakla,
nekom ću razbiti glavu, ali neću u taj zid
i okrenuću se drugi put
jer sam materijal i već mogu da biram
u čiju ću kamenu kuću leći
a znam, samo ste hteli ljubav, i meso.

Ljubavi

Osećam – ljubav na kori moje cigle
pukotina je kablova u zidu, i traži duh u blatu
i dobija prazan pogled, i traži organ i dobija
puls u temelju, vibracije udaraca čekića i sliku.
Sastavi me oblicima senki tela
ne zaklanjam nemogućnost fotografijom
to nije naša porodica
telo udara u zid i samo postaje zemlja
bez života u kamenu, samo šaputanje
hladnoći moje beline, varnicama instalacija
ne izgovoraj, piši u meni, klin po klin
ljubav buši zidove, upisuje impulse
senka beži od sunca i zaljubljuje se u malter
stani pored mene i isključi blic, nanjušićeš
dim i vatru, sagorevanje u pukotini
puls u temelju, telom udaraš u zid
i razumeš šta je ljubav na kori svoje cigle
okrećem se treći put da te zagrlim
to nije naša porodica, samo pucketanje
varljivosti senke, iscepana fotografija
piši u meni, udarac po udarac, osećam,
ali to će ostati samo šaputanje
ugasićeš me čutanjem i nestaće senke
nećeš više bežati od sunca,
neću se više okretati, ljubav buši zidove,
iz mene ističe prašina, puls udaranja
telo o telo, ne izgovoraj, nestaju senke,
ali nisam zid sa praznim pogledom
moje varnice proizvode organe
i vreme elektrizira u cigli
nema vode koja će zaustaviti
vatru.